

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2664/2020
19.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Лекић, адвокат из ..., против туженог Република Србија, кога заступа Државно правобранилаштво РС, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж1 30/19 од 12.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж1 30/19 од 12.11.2019. године.

Образложење

Побијаним решењем Вишег суда у Пожаревцу Гж1 30/19 од 12.11.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено је решење Основног суда у Пожаревцу П1 175/12 од 26.08.2019. године, којим је усвојен предлог тужиоца за понављање поступка.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију из свих законом прописаних разлога, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према стању у спису, правноснажном пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 175/12 од 22.05.2012. године одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу плати накнаду штете због мање исплаћене зараде у таксативно наведеним новчаним износима и са законском затезном каматом. Истом пресудом тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка. Тужилац, потом, подноси предлог за понављање поступка, који првостепени суд усваја, а другостепени суд у жалбеном поступку такву одлуку потврђује. Основ за понављање поступка, по оцени нижестепених судова, постоји према члану 426. став 1. тачка 11. Закона о парничном поступку. Наиме, доношењем пресуде Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људских права (предмет Мирковић и други против Р. Србије – представка бр. 27471/15) тужилац је стекао могућност употребе пресуде која би могла бити од утицаја за доношење другачије одлуке у правноснажно окончаном поступку.

Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.

72/11... 87/18), имајући у виду да према околностима конкретног случаја не постоји неусаглашеност судске праксе, нити потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у циљу равноправности грађана, нити постоји потреба за новим тумачењем права.

Са изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да није дозвољена.

Наиме, дозвољеност ревизије против решења донетог у другом степену прописана је чланом 420. Закона о парничном поступку. Став 1. тог члана прописује да се ревизија може изјавити против решења другостепеног суда којим се поступак правноснажно окончава, с тим да таква ревизија није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2. тог члана). У ставовима 3, 4. и 5. предвиђене су посебне врсте решења против којих је ревизија увек дозвољена. На крају, ставом 6. је прописана сходна примена одредби овог закона о ревизији против пресуде.

У предметном случају не постоји законски основ у смислу цитиране одредбе за одлучивање о ревизији туженог. Побижаним решењем није правноснажно окончан парнични поступак. Напротив, према садржини тог решења поступак ће бити поновљен. При том, вредност предмета спора у сваком случају не би омогућавала дозвољеност ревизије туженог, будући да новчано потраживање садржано тужбеним захтевом не прелази прописани цензус из члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Даље, побижано решење по врсти није једно од оних решења за која је изричито прописана дозвољеност ревизије по члану 420. ставовима 3, 4. и 5. Закона о парничном поступку. Када је реч о решењу које је донето по предлогу за понављање поступка ревизија је увек дозвољена само уколико је решењем другостепеног суда одбачен предлог за понављање поступка или уколико је решењем другостепеног суда потврђено првостепено решење којим се одбацује предлог за понављање поступка. У предметном случају, другостепеним решењем је потврђено првостепено решење којим се предлог за понављање поступка усваја. Стога, нема дозвољености ревизије према члану 420. став 5. Закона о парничном поступку, на шта је неосновано указано у садржини ревизије.

На основу изложеног, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци овог решења у ставу другом.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић